

ER WAS EENS ...

Als kind hoorde ik eigenlijk nergens bij. We waren als het ware met een oneven aantal, iedereen had inmiddels een maatje en ik bleef als laatste alleen over. Ik was nergens goed in en ik was nergens slecht in, maar ik kon wel alles zelf. Dat heeft me gemaakt tot wie ik nu ben; een individu dat gemakkelijk alleen door het leven kan gaan, maar altijd uitkijkt naar andere mensen met wie hij zijn diepste gevoelens kan delen. Nu, anno 2012, is er een diep gevoel in mij ontwaakt dat jaren lang de tijd kreeg om te groeien en te rijpen. Het is een stuwende kracht, alles wat ik aan ervaringen en inzichten heb verzameld te willen publiceren, om daarmee mijn waarheid te openbaren en tegelijkertijd de leugen tegen het licht te houden.

Dit is het verhaal over Lucifer, 'de gevallen engel' en de manier waarop hij in onze belevingswereld voort leeft. Het is ook een verhaal dat een antwoord geeft op de vraag wie we als mens zijn en wat we hier op Aarde doen. Dat de titel een sprookje doet vermoeden kan ik me voorstellen; tenslotte begint elk sprookje met deze ontluikende woorden. Vervolgens is het zo dat de 'wetenschap' deze materie gemakkelijk naar het rijk der fabelen zou kunnen verbannen. Ik maak van de nood dan ook graag een deugd. Toch is het geen sprookje, het is namelijk mijn waarheid. Een waarheid gezien door 'de ogen van mijn geest', omdat ik in een eerdere incarnatie degene was die nu 'Lucifer' wordt genoemd. Want terwijl de één bezig is op zijn knieën de stukjes van de puzzel aan elkaar te leggen, kijkt de ander vanaf een afstandje hoe het grote plaatje er uit ziet. De titel verwijst daarom eerder naar een andere manier van 'kijken' die veel mensen zich uit hun kindertijd nog wel zullen herinneren; metaforisch en symbolisch. Een universele taal en voor iedereen begrijpbaar, die op het punt staat een andere werkelijkheid te betreden.

Peter Viskil (11:11)

6 juni 2012 *

Ik ben 11:11	3
Satan en ik	8
Engelen en goden	14
De antichrist	18
Heilige Geest	21
Manifestatie	25
De Cirkel	27
Het Einde	31

Voorafgaand aan dit leven heb ik er aan gene zijde voor gekozen, op 8 juli 1960 als Peter Viskil geboren te worden. Dat deed ik niet zomaar. Ik moest weten wie ik was en moest daar nooit meer aan twijfelen. De numerologische codes in mijn geboortenaam en geboortedatum vertellen het hele verhaal. Het zijn de wetenschappelijke bewijzen waar niemand omheen kan. Maar laat ik eerlijk zijn, toen ik 40 jaar was en me de numerologie van Pythagoras weer eigen maakte, kon ik het zelf ook maar moeilijk geloven. Na enkele malen de optellingen te hebben gecontroleerd moest ik er aan toegeven, "dit is niet normaal". Gelukkig, ik kon er niet omheen, maar wat moest ik ermee. Ik had geen idee.

De interpretaties in diverse boeken lieten mij prachtige verhalen over mijzelf lezen, maar ik zag mezelf hierin slechts vanaf een afstand. Ik moest er blijkbaar naar toe groeien. Dit was slechts de wekker die mij wakker maakte. Vanaf dat moment ben ik mij gaan verdiepen in alles wat met spiritualiteit te maken heeft, of wat daar voor door moest gaan. Ik ben het woord spiritualiteit uiteindelijk gaan begrijpen; het betekent gewoon bewustzijn. En dat kan je overal stimuleren; in de kerk, door te mediteren, in de natuur of door naar andere mensen te kijken. Het is gewoon het doorgronden van alles wat je ziet en voelt. Dat kun je overal oefenen.

Maar wat is dan die numerologische waarde van mijn geboortenaam en geboortedatum. Allereerst, numerologie is de getallenleer. De letters van het alfabet krijgen een cijfer van 1 tot 9; a=1, b=2, c=3 ... h=8, i=9, j=1, k=2, enz. Als de cijfers van mijn voornaam bij elkaar worden opgeteld is de uitkomst 28. Nu is het zo dat 28 zelf ook al een bijzonder getal is, het is een zogenaamd 'perfect getal' of 'harmonisch-delergetal'. Dit getal is deelbaar door 1, 2, 4, 7 en 14 en de som daarvan is weer 28. Er zijn maar weinig getallen die deze eigenschap hebben.

Maar de numerologie brengt getallen terug tot de cijfers van 1 tot 9, met uitzondering van de zogenaamde meestergetallen 11, 22, 33, enz. Daarom is $28 > 2+8=10 > 1+0=1$. Vervolgens heeft mijn achternaam precies dezelfde numerologische code als mijn voornaam. Dat zelfde geldt voor de klinkers en de medeklinkers in mijn naam. Vier maal een 1. Hieruit voort komt de code 11:11. In het kort betekent 11:11 de Poort, de doorgang ...

Maar alsof dat nog niet genoeg was, ontdekte ik dat in de numerologische waarde van mijn hele naam het meestergetal 11 ($56 > 5+6=11$) schuilt. Het volgende meestergetal, 22, schuilt in de code van mijn geboortedatum, 8 juli 1960; $8+7+(1+9+6+0=16 > 1+6=7)=22$. Op deze manier ontstaat uit mijn naam en geboortedatum de code $11+22=33$. Drie meestergetallen op een rij. De betekenis van 11 is 'openbaring', de betekenis van 22 is 'meesterbouwer' en de betekenis van 33 is 'de wereld geestelijk bewustzijn brengen'. "Ga er maar aan staan" dacht ik ...

Nu zal het zelfs voor de grootste sceptici een zware taak worden deze getallenreeks toeval te noemen. Het enige dat hen dan nog resteert is mij te negeren. Dat is dan ook precies wat veel mensen mij laten zien; hun rug. Eerlijk gezegd ben ik nooit echt aan dat gedrag gewend geraakt, het is gewoon pijnlijk. Ik heb er vervolgens maar een spelletje van gemaakt... Want als je in een volle kerk de deuren open zwaait en roep dat je 'Lucifer' bent, kun je er donder opzeggen dat je een negatieve reactie kunt verwachten. Als de kerkgangers zich geïrriteerd omdraaien, zien ze in het tegenlicht tenslotte een donkere schim. En al dat licht doet nog pijn aan je ogen ook. Alleen dat ene meisje dat opstond en naar mij toekwam om mij een snoepje te geven, heeft mijn ware gezicht gezien. De andere kerkgangers keerden het licht de rug weer toe, richtten hun blikken weer naar het donker en luisterden aandachtig verder hoe de pastoor zijn oordeel over 'Lucifer' velde.

Feitelijk werden zij geconfronteerd met het licht dat hen tegelijkertijd bewust maakte van het donker waarin zij verkeren. Maar probeer als brave

kerkganger dat meisje maar eens te volgen. Je wordt door de andere kerkgangers direct aan je jasje getrokken. De gemeenschap is vastgeroest en niemand durft de kerk uit te lopen. Maar ik sta daar buiten na de dienst gewoon te wachten om je vriendelijk gedag te zeggen. Ik weet dat je graag gedag terug zegt, maar dat je het niet durft omdat de pastoor er ook bij staat. Geeft niet, volgende week sta ik weer bij een andere kerk en dan heb je opnieuw de kans om gedag terug te zeggen.

En precies dat doet 11:11 ook. Het is een 'wake-up call' en je ziet het ook vast wel eens op een digitale klok. Je was in slaap gesukkeld, je lag heerlijk te dromen, ik doe de gordijnen open en ik maak je wakker. En ik begrijp ook heel goed dat het licht pijn doet aan je ogen. Maar wees eerlijk, nu heb je de keuze; doorslapen of opstaan. Dat is wat ik doe. Ik volg mijn hart en ik laat mezelf zien. Maar ik laat het daar niet bij. Je kunt van mij alles krijgen om je donkere kant te transformeren. Het enige dat je hoeft te doen is te erkennen dat je al die tijd in het donker zat te staren en je vervolgens om draaien. Mijn taak is de donkere kant het aan het licht te brengen. Waarom, omdat je ziel daar zelf om vroeg natuurlijk.

Dat is in een notendop mijn ervaring in het dagelijks leven, want veel mensen hebben een negatief beeld van 'Lucifer'. En overigens zijn het niet alleen de kerkgangers die dat beeld hebben. Ik heb wel eens aan een aantal willekeurige personen gevraagd wie 'Lucifer' is. Dan wordt er meestal geantwoord "dat is de duivel". Tja, daar sta je dan. En wat te bedenken als je deze vraag aan je eigen moeder stelt en het zelfde antwoord krijgt. Deze situatie heeft mij aangemoedigd iets recht te zetten dat willens en wetens door machtsmisbruikers in stand wordt gehouden. Zij zijn namelijk helemaal niet gebaat bij het ontsluiten van de waarheid. Want even voor de duidelijkheid; 'Lucifer' betekent lichtdrager, drager van bewustzijn en heeft niets te maken met 'de duivel'. Daarvoor moet je bij mijn broer van toen zijn; de kerk noemt hem nu 'Satan', een verbastering van de Egyptische 'Seth'. 'Lucifer' en 'Satan' zijn dus twee verschillende individuen. En misschien

verbaast het je nog meer als ik zeg dat ook deze persoon is geïncarneerd en dat ik 'm redelijk goed ken. Hij is zo ongeveer het tegenovergestelde van mij geworden; de vertegenwoordiger van de antichrist. En hoewel we in veel boeken en films als archetypes de hoofdrollen van goed en kwaad speelden, bestaan we dus echt; als gewone mensen, net zoals jij.

En hoe weet ik nou zo zeker dat ik 'Lucifer' was? Dat zit zo. Ieder mens komt in de zoektocht naar zichzelf andere mensen tegen die hem of haar een spiegel voorhouden. Door die beelden niet te verwerpen, maar te accepteren en indien nodig te transformeren en te analyseren, wordt het totale beeld langzaam maar zeker duidelijk. Dat is natuurlijk niet van de één op de andere dag gebeurd. Het was een proces van jaren en dag in dag uit was ik bezig met het zoeken naar de juiste puzzelstukjes. Ook de diepe overtuiging dat ik eerdere levens op Aarde heb geleefd, hebben voor mij de deur naar een compleet zielenleven geopend.

Ik kan me best voorstellen dat het ongeloof nu begint te groeien, maar beseft dat dit een 'natuurlijke' reactie is. 'Iets' probeert een nieuw beeld te ontkennen, omdat dit je huidige realiteit kan veranderen. Het zijn de 'zwarte mannetjes' die tegen je fluisteren "hier moet je niets van geloven". Ja, die 'mannetjes' ken ik. Ze komen voort uit de leugens die je als 'waarheid' hebt aangenomen. Want in de zoektocht naar antwoorden is je eigen geest verzadigd geraakt met de 'waarheden' van anderen. Maar het is alleen jouw waarheid als je het zelf ook zo voelt. En voelen doe je met je hart, want emotionele onderbuikgevoelens vertroebelen je beoordelingsvermogen en trekken die 'zwarte mannetjes' juist aan. Ze doen hun uiterste best om jou in de leugen te doen geloven. Zij zijn als het ware de verdedigers van de leugen, de duiveltjes op je schouder. Maar één ding is zeker, als je ze ontkent kom je er nooit van af. Ze zitten daar omdat zij het zelfde 'probleem' hebben.

Hoe dan ook, het blijft mijn ervaring en het heeft niets te maken met jouw
waarheid. Dit verhaal kan hooguit een uitnodiging zijn om je eigen
'waarheid' eens onder de loep te nemen.

De antichrist (666) is voor mij lang een beladen begrip geweest. Ik heb het altijd geassocieerd met 'het kwaad', met 'Satan'. En als ik goed nadenk, is dat beeld ontstaan uit verhalen die hun oorsprong vinden in de kerk. Misinterpretaties dus, want de antichrist is niets anders dan de manifestatie van de materiele wereld met alles erop en eraan. Dat een 'spiritueel' instituut als de kerk, dat het kwaad noemt is goed te begrijpen. Het staat tenslotte lijnrecht tegenover de geestelijke wereld die ons dichter bij ons Zelf (Heilige Geest) zou moeten brengen. Maar eigenlijk kijkt de kerk in een spiegel en ziet ze haar eigen donkere kant; pracht en praal, bestuurd door starre mannelijke leiders.

Onbewust ben ik een zoektocht naar de antichrist gestart. En ik heb 'm gevonden hoor; op nummer 33 bij 'Satan' thuis. Want, zoals ik al eerder vertelde, ik ken 'Satan' persoonlijk. En hij was natuurlijk de uitgesproken persoon die contacten met de antichrist onderhield. Zijn intentie bleek te zijn, (wederom) de wereld te willen veroveren om vanuit een alleenheerschappij de waarheid omtrent onze oorsprong te verhullen. Ik moet er wel bij vertellen dat tijdens de eerste ontmoetingen, ik me van geen 'kwaad' bewust was. Ik was 40 jaar en was op zoek naar alles wat met spiritualiteit te maken had. 'Satan' op nummer 33 bleek voor mij de juiste persoon waaraan ik me kon spiegelen. Onbewust zocht ik als 'Lucifer' tenslotte iemand van een gelijk kaliber. Hij was al een aantal jaren praktisch met spiritualiteit bezig. Hij had een voorsprong en aan hem had ik mijn vertrouwen gegeven.

Maar vertrouwen kan geschaad worden en dat was precies wat mij overkwam. Trouw en volgzaam als ik was stelde ik me dienstbaar op. Een relatie van ruim 10 jaar met mijn vriendin werd onder zijn druk verbroken. Hij bleek de liefde van haar voor zich zelf te willen hebben. Mijn energie zou worden ingezet voor een hoger doel. En ik maar denken dat het hogere doel

een positieve afloop zou hebben. Niets was minder waar. Want zoals Heinrich Himmler in de Tweede Wereldoorlog volledig in dienst van Adolf Hitler stond, was ik als zijn volgeling in dezelfde situatie beland. Mijn geest was gekraakt en ik kon niets anders dan volgen. Ik begrijp nu ook wel hoe de Tweede Wereldoorlog heeft kunnen plaats vinden. Geestelijke manipulatie lag hieraan ten grondslag.

Na een aantal jaren escaleerde de zaak omdat ik mijn liefde had gegeven aan een potentiële tegenstander van dit regime. Laten we zeggen dat Heinrich Himmler een relatie kreeg met Anne Frank. Het kwam tot een conflict omdat ik niet wilde toegeven aan zijn druk wederom een relatie te beëindigen. Ik rukte mij los uit zijn klauwen en kreeg een schop na. Ik werd met grof geweld geestelijk vermoord. Ik heb destijds het gevoel gehad dat ik leefde als een zombie. Niets van alle levenslust en creativiteit was nog levend. Uiteindelijk bleek dat hiermee alle oude verbindingen uit het verleden waren verbroken en dat ik me definitief had losgemaakt uit een collectief dat zich, zonder dat zelf te beseffen, inzette om de wereld in een grote chaos te storten. Het was als het oude godencircus en als vliegen waren ze op de stront afgekomen. Dat deze pijnlijke situatie een positief effect bleek te hebben was mijn eigen verdienste. Ik was vrij en kon nu aan de 'wederopbouw' beginnen. Ik had dus heel goed geleerd hoe het niet moest. Aan de relatie met 'Anne' kwam na enige jaren alsnog een einde.

Maar hiermee was de kous nog niet af. Vanaf het moment dat ik voor mijzelf en mijn eigen ervaringen koos, begon de oorlog past echt. Ik was dan wel vrij, maar mijn eerste vriendin liep daar nog vrolijk rond te springen. En hoewel 'onze vriend' homo was, begrijp ik achteraf hun wederzijdse aantrekkingskracht ook wel. Dat neemt niet weg dat hij haar, zonder dat zij zich daarvan bewust was, in een wurggreep hield. Ik heb haar keer op keer gewaarschuwd en mijn gevoel proberen over te brengen. Het mocht niet baten. Langzaam maar zeker liep ze de dood tegemoet. Ze was nu eenmaal voor de fascist gevallen en dat is niet zonder gevolgen. In elke lange of korte

relatie die ze aanging, was duidelijk zichtbaar dat het een persoon betrof met een naziverleden uit een eerder leven. Ze ontwikkelde hierdoor borstkanker en is hieraan in 2008 overleden. Haar laatste liefde heeft vlak voor haar dood zelfmoord gepleegd, omdat hij de druk die door 'Satan' op hem werd uitgeoefend niet meer aan kon. Ik heb haar sinds onze breuk in 2001 nooit echt losgelaten en dat was maar goed ook. In de twee jaar dat ze ziek was heb ik haar alle inzichten meegegeven die ik maar in me had. Onophoudelijk heb ik op haar ingesproken en heb hiermee haar ziel geheeld.

Haar lichaam was niet meer te redden, maar daar had ze dan ook een goede reden voor. Ze heeft zichzelf opgeofferd om 'Satan' te ontmaskeren en dat is gelukt. Want ooit leefde ze als Eva naast Adam, haar eerste en laatste liefde, in 'zijn paradijs', gevangen in onwetendheid. Ik heb haar destijds als 'Lucifer' bewust gemaakt. Ik gaf haar de appel. In dit leven deed ik het zelfde. Adam en Eva 'leven' kinderloos weer aan mijn zijde. Het verschil is gemaakt ...

Maar het leven gaat verder. En net als je denkt dat een nieuwe relatie weer wat kleur in je leven brengt, breekt 'Satan' opnieuw in. Ditmaal had hij het gemunt op de geest van mijn huidige vriendin. Met de regelmaat van de klok kwam 'Satan' via haar ongevraagd op bezoek. Het was alsof ik met Paula, de zus van Adolf Hitler was getrouwd en hij haar manipuleerde, om de net overgelopen Heinrich Himmler het leven onmogelijk te maken. Haar geest was blijkbaar niet sterk genoeg en we zetten alles op alles om de gaten te dichten. Begrijp me goed, het moest zo zijn. Het was de taak van 'Satan' om de bewoners van deze bouwvallen te wijzen op de gaten in hun woning. 'Satan' is de aanklager en wijst op gebreken. Dat veel mensen de arrogantie bezitten en net doen alsof hun huis pas is gerenoveerd, zorgt ervoor dat zij 'Satan' beschouwen als 'slecht'. En zonder dat deze mensen zich ervan bewust zijn, worden ze bestolen. Als je 'm 'ontmoet', kun je er dus donder op zeggen dat er iets aan je energiesysteem mankeert.

We namen de zaak dus serieus op en gingen op onderzoek uit. De gaten bleken te zitten in de liefde voor haar kinderen. Al snel hadden haar kinderen in de gaten dat ik 'gewoon' mijn waarheid uitte en die was niet altijd in hun voordeel. Kortom, ze wezen me af. En als je als moeder je handen boven de hoofdjes van je kinderen houdt, verloochen je tegelijkertijd degene die naast je in bed ligt. Maar ze kon ze maar niet loslaten. Hoe hard ze ook hun best deden om onbeschouwd en vijandig naar mij over te komen, hun moeder bleef van ze houden. Met deze liefde werd tevens de voorliefde voor 'Satan' groter en groter. Want 'Satan' bleek nog steeds mijn tegenstander te zijn. Hij moest en zou mij verslaan en via haar kwam hij binnen. Ik had nu eenmaal een zwak voor haar en wilde de deur voor haar niet dicht doen.

'Satan' deed ook verwoede pogingen om een persoonverwisseling tussen hem en mij tot stand te brengen. Omdat mijn vriendin vaak het slachtoffer was van zijn geestelijke manipulaties, moest ik mijzelf ook tegen haar gaan verdedigen, waardoor ik door mijn omgeving maar al te vaak als de boeman werd gezien. Eigenlijk was hij jaloers op me en kon hij slecht tegen zijn verlies. Vanuit een hoger perspectief gezien werd ik uitgenodigd alles wat ik aan creativiteit in me had, in te zetten om het tij te keren en mijn eigen ruimte in te nemen en te verdedigen. Zo ben ik de geestelijke wereld ook gaan ontdekken als strijdtoneel waarin de smerigste, maar tegelijkertijd de slimste spelletjes worden gespeeld. Het is dus elke dag opletten geblazen, want als mijn vriendin de achterdeur per ongeluk open zet om stiekem naar het verleden te hunkeren, zijn de 'ongenode gasten' zo weer binnen. Ik moet er wel bij zeggen dat alles wat door de achterdeur naar binnen kwam, mij heeft gemaakt tot wie ik nu ben. Ik heb veel rare snuiters ontmoet en heb de 'onderwereld' op deze manier goed leren kennen. Het is eigenlijk een prachtige samenwerking geweest. Zij was het lokaas en ik versloeg de draak.

In mijn tienerjaren was ik een pacifist, of iets wat daarvoor moest door gaan. Uiteindelijk ben ik gaan inzien dat mijn grenzen met de regelmaat van de klok zodanig werden geschonden, dat ik wel terug moest slaan. Daarbij heb ik

gemerkt dat elke entiteit zo z'n eigen taal heeft. Ik heb dus heel wat talen leren spreken. De Nederlanders hadden in 1940 beleefd tegen Adolf Hitler kunnen zeggen; "wilt u alstublieft weg gaan?", maar daar luisterde hij natuurlijk niet naar. Een andere taal was nodig en dat was geen Duits. Elke indringer vraagt om een eigen benadering, maar één ding is zeker; de grensbewaking liet te wensen over. Inmiddels zijn de gaten gedicht; we kunnen eindelijk verder, want 'Satan' is verslagen of beter gezegd geïntegreerd, want het hoeft namelijk helemaal geen strijd te zijn. Als je deze visionaire blik accepteert kun je er alleen maar je voordeel mee doen. Uiteindelijk wordt de eigenschap gaten te ontdekken een kwaliteit van jezelf.

Het is eigenlijk niet zo vreemd dat 'Lucifer' en 'Satan' voor één en dezelfde persoon worden aan gezien of met elkaar worden verward. Ik heb als 'Lucifer' tenslotte ook de ervaring dat mensen mij niet moeten als ik hen een spiegelkje voor houdt. 'Satan' doet eigenlijk iets dergelijks. Toch is er één belangrijk verschil. 'Satan' laat het je volledig zelf uitzoeken en maakt misbruik van je onwetendheid. Hij ziet de gaten in je huis en haalt je huis leeg terwijl je slaapt. 'Lucifer' laat je de gaten zien en geeft je desnoods de aanwijzingen om de gaten te dichten. Ja, het verschil zit 'm in de details, maar als je goed kijkt weet je met wie je te maken hebt.

En wat wil het toeval. Mijn ouders besloten mij een broertje te geven. Hoewel ik altijd een kop groter bleef, konden onze ooms en tantes ons moeilijk uit elkaar te houden. Ze haalden onze namen door elkaar, precies zoals dat met de broers 'Lucifer' en 'Satan' het geval is. Ik werd dus al op vroege leeftijd geconfronteerd met dit fenomeen. Ik kon hen mijn naam dan ook niet vaak genoeg benadrukken. Mijn motivatie dit verhaal te schrijven wordt hiermee waarschijnlijk meer dan duidelijk. Het onderscheid moet voor eens en voor altijd duidelijk zijn.

Want stel je eens voor dat je door de halve wereldbevolking wordt veroordeeld omdat zij het ware verhaal niet kennen. Dat is allerminst een

prettig gevoel en dat is erg zacht uitgedrukt. Ik moet dus wel, het is kiezen of delen. Want door mijzelf te laten zien ontkracht ik tegelijkertijd de leugen. Als ik dit niet zou doen, zou mij niets anders resten dan me te verstoppen om de permanente negatieve lading uit de weg te gaan. Dat laatste laat ik over voor 'Satan'. De waarheid zal boven water komen ...

Om te beginnen, we waren met een paar honderd hier op Aarde en hadden allemaal zo onze eigen taken. Na ons vertrek ontstond de ene na de andere religie en voor we het wisten noemden ze ons hier goden, daar (gevallen) engelen en weer ergens anders Anunnaki. Op deze manier hebben wij in de verschillende Oosterse en Westerse religies en culturen verschillende namen gekregen. Daarom noemt de één mij Lucifer, de ander Enki of Ea en weer een ander Osiris of Poseidon. En in de loop der tijd heeft elke religie z'n eigen draai aan het verhaal gegeven en sommigen daarvan zijn inmiddels echte 'indianenverhalen'. Je kunt natuurlijk twisten over welk verhaal het juiste is en helaas is dat dan ook aan de orde van de dag. Hele volkstammen betwisten elkaar als het gaat over de juiste interpretatie van die oude verhalen. Maar als je al die verhalen nu eens op elkaar legt gebeurt er iets wonderlijks. Daar waar in het ene verhaal iets ontbreekt, wordt het door het andere verhaal aangevuld. Soms vertellen die verhalen gewoon het zelfde. Alle verhalen samen, of wel alle religies samen vertellen het hele verhaal.

Nou dat is dan ook weer opgelost ... Maar ja, maak dat een radicale Moslim maar eens duidelijk of ga op zondagmiddag eens bij een gereformeerd gezin langs om je plan op tafel te leggen. Nee, hier worden de volgelingen gesterkt door de massa; een collectieve overtuiging zet je niet zomaar aan de kant. Het is het gedrag van mensen die hun eigen 'gezichtvermogen' aan een ander hebben overgedragen en daardoor blind zijn geworden. Er wordt volledig op de leider vertrouwd; blind vertrouwen heet dat. Ja, vertel mij wat, ik weet er alles van.

De (gevallen) engelen of, als je dat liever hoort, de goden landden met hun ruimteschepen op Aarde om goud te delven. Ik begrijp dat het een beetje de lading van een slecht science fiction verhaal krijgt, maar wacht even; in Irak gevonden Soemerische kleitabletten bewijzen dit verhaal. Zecharia

Sitchin is die kleitabletten gaan vertalen en heeft er al flink wat boeken over geschreven.

Voor de duidelijkheid maak ik nu het onderscheid tussen gevallen engelen en engelen. Gevallen engelen zijn in feite de goden die zijn afgedaald naar de Aarde. Niet alleen 'Lucifer' was dus een gevallen engel. Gevallen betekent in deze context dat we verder van huis waren dan ons lief was. Met andere woorden, de gevallen engelen van destijds namen het niet zo nauw met de eigendommen van moeder Aarde. Ze plunderden er vrolijk op los. Hun doel was zo veel mogelijk goud te delven om die in hun eigen atmosfeer te brengen en daarmee de milieuproblematiek op te lossen. Overigens lijkt het allemaal verdacht veel op de roekeloze strooptocht naar olievoorraden en andere delfstoffen in bijvoorbeeld West Afrika. Het was gewetenloos. En dat is mijn interpretatie van 'gevallen'.

'Lucifer', die in een andere mythologie Enki heet, deed er nog een schepje boven op. Lucifer/Enki opperde het idee om een werkmens te creëren, want de zware arbeid in de goudmijnen werd de engelen/goden zelf een beetje te zwaar. En zo geschiedde het; een werkmens kwam voort uit het eitje van een Aardse primaat en het zaad van een mannelijke 'god'. Lucifer/Enki slaagde er vervolgens in het ras te vervolmaken. En ja, daar uit voort komen wij dus ... de mensheid. Incarnatie na incarnatie zoeken we als ziel een geschikt lichaam om ons bewustzijn te ontwikkelen en uit te stijgen boven de Aardse emotionele sferen. Maar we zijn sterk onderhevig aan de 'zwaartekracht' van de Aarde en die is zwaar beladen met emoties.

Je zult begrijpen dat ik hier niet voor niets weer ben. Ik heb nog wat te doen. Want zoals ik als Lucifer/Enki de mens bewustzijn gaf (met de symbolische appel) doe ik nu weer een poging. En je zou toch denken dat iedereen op die waarheid zit te wachten. Nee hoor, niets is minder waar. We kijken met z'n allen toch liever de andere kant op en vragen om meer, meer, meer. We zijn

behoefte wezens en lijken in veel opzichten op de Anunnaki van destijds. Maar dat laatste had Satan/Enlil destijds al voorspeld.

Maar Lucifer/Enki heeft nog een andere naam; Aquarius, de waterman. Hij ontwierp de eerste irrigatiesystemen om de akkers in drogere gebieden van water te voorzien. Deze naam verwijst naar het sterrenbeeld uit de dierenriem en 'de nieuwe tijd', The New Age, een periode van vrede en saamhorigheid die na 21 december 2012 zijn intrede zal doen. Ook wordt Aquarius door velen in verband gebracht met de 11:11 code. Hiermee wordt dezelfde 'persoon' van het ene op het andere moment opeens in een totaal ander licht geplaatst. Het geeft me een heerlijk gevoel. Ik kan niet wachten tot de leugen plaats heeft gemaakt voor de waarheid.

En dan nu die andere engelen. Zoals eerder gezegd, de gevallen engelen kwamen vanaf een andere planeet, want in ons zonnestelsel draaide nog een planeet mee. Sommige noemen 'm Planet X, een andere naam is Niburu. Ook op de eerder genoemde kleitabletten is deze planeet getekend. Niburu raakte in verval als gevolg van de roep om meer, meer, meer. De atmosfeer raakte zwaar beschadigd en haar bewoners zochten hun heil in een kunstmatige 'ondergrondse' omgeving. Uiteindelijk is de planeet gestorven en ten onder gegaan. De bewoners van Niburu stierven en dreven als zielen naar de Aarde. Want de springlevende Aarde en onze aanbidding, was voor hen de aantrekkingskracht hier naar toe te komen.

Je kunt ze beschouwen als je verre ooms en tantes, want het was tenslotte directe familie van de eerste mens. Als gevolg van deze aantrekkingskracht verblijven de engelen aan gene zijde, waar ze je na je dood liefdevol opvangen en verzorgen alsof je hun kind bent. Maar hier op Aarde smeken om hun hulp, is het bewijs dat je het nog niet alleen kunt. Ze moedigen je aan op eigen benen te gaan staan, eindelijk de waarheid te ontsluiten en niet dezelfde fout als zij te maken.

'Lucifer' wordt in de volksmond 'de gevallen engel' genoemd. Hij werd naar de Aarde 'geworpen' omdat hij verkondigde gelijk te zijn aan God. En hij had nog gelijk ook, want met de wetenschap dat Lucifer/Enki de schepping van de mens op zijn geweten heeft, was hij toch wel heel erg ver van huis. Hij ging toch net een stapje te ver. En God, de Bron was zijn voorbeeld, maar daarover straks meer. 'Satan' wordt in een ander verhaal Enlil genoemd. Hij was na Lucifer/Enki degene die in de tuin van Eden woonde. Adam en Eva leefden daar als onwetende 'kinderen' en nadat Lucifer/Enki hen het bewustzijn van de voortplanting/reïncarnatie had gegeven, stuurde Satan/Enlil ze weg en riep de destructie over ze af. Dat doet ie nu overigens weer en daar werken heel veel mensen, zonder het zelf te beseffen heel hard aan mee.

Bram Vermeulen heeft over de Anunnaki een prachtige theatervertelling gemaakt; "In den beginne ..." . Je kunt het via internet bekijken.

De zoektocht naar de antichrist gaat verder. Steeds maar weer als nummer 33 verscheen, voelde ik dat als een diep en intens contact. In geboortedata, in namen van mensen die ik ontmoette en als huisnummers kwam ik nummer 33 telkens maar weer op een net iets andere manier tegen. En met elke ontmoeting werd er een stukje van de puzzel op de juiste plaats gelegd. Op mijn Tarotkaarten is de 33^e kaart Staven 7. De betekenis is 'het contact met de Bron'. Mooier kun je het niet maken. En wat die Bron dan werkelijk is werd me uiteindelijk duidelijk. Alle ontmoetingen met nummer 33 gaven mij steeds het zelfde gevoel; hier heerst(e) een vorm van doorgeslagen manifestatie energie.

De Bron is natuurlijk dat knikkertje met een doorsnede van enkele centimeters waaruit alles en iedereen is ontstaan. Je kunt het ook God noemen. Met de oerknal zorgde God ervoor dat hij z'n ruimte ging innemen. En niet zo'n beetje ook, want het werd een heel universum. En nog steeds dijt ons universum uit. Elke seconde groeit ons universum en onlangs werd duidelijk dat die snelheid waarmee het groeit niet afneemt maar zelfs toeneemt. Dat is nog eens manifestatie. Hiermee heeft God ons 'geschapen', hij spatte uit elkaar en die stukjes zijn op hun beurt weer gaan klonteren. Wij zijn dus een stukje God. Maar ook de stoeptegel en het beeldscherm of het papier waar je nu naar kijkt, zijn stukjes God. Maar wie was God dan voordat hij in de oerknal verdween?

God was een ziel zoals jij en ik, alleen een beetje groter. Hij leefde in een ouder parallel universum tussen vele andere zielen en hij hield er zijn eigen ideeën op na, precies zoals zo velen onder ons; meer, meer, meer. Nou meer, meer, meer werd het tenslotte. Ten koste van de ruimte van de andere zielen in dat oudere parallel universum, bracht hij zichzelf tot ontploffing en creëerde hiermee ons universum. Veel andere zielen in het oudere parallel

universum waren inmiddels zo ver geëvolueerd dat zij het bewustzijn van de Eénheid hadden geïntegreerd. God was dus eigenlijk een buitenbeentje, een dissonant temidden van de andere zielen. 'Helaas' komen wij voort uit deze zichzelf manifesterende ziel 'God, de almachtige'. Wij zijn dus niets anders dan stukjes die meer, meer, meer willen. En dat is nu precies wat onze grote drijvende kracht is. Dat is de energie van onze God, de Bron die aanzet steeds meer ruimte te willen innemen. Het is voor sommigen wellicht herkenbaar als de energie die je na een overwinning op een ander voelt.

Wij aanbidden 'm alsof ie ons voorbeeld is, maar hebben niet in de gaten dat we hier met een fascist te maken hebben. God wist namelijk helemaal niet wat Eénheid was. Voor hem gold het recht van de sterkste en die overtuiging leeft in ieder van ons voort. Maar God knalde niet voor niets uit elkaar, want tegelijkertijd gaf hij zichzelf daarmee de gelegenheid een ruimer bewustzijn te ontwikkelen. Dat zijn wij nu voor 'm aan het doen. Wij zijn in dit universum met z'n allen op zoek naar Eénheid, zodat God uiteindelijk op z'n achterhoofd krabbelt en tegen zichzelf zegt "Ahhhh, nu snap ik het".

De richting die God, de Bron op gaat is meer, meer, meer en dat staat lijnrecht tegenover de andere zielen in dat oudere parallelle universum. De meesten zielen in het oudere parallelle universum zijn zich bewust van de Eénheid en nemen hun verantwoordelijkheid door gewoon hun eigen ruimte in te nemen. Zij zijn zich bewust van het feit dat een ongebreidelde groei geen esthetische schoonheid met zich meedraagt; het wordt een gedrocht. En dat gedrocht is niet in staat samen te werken, maar gaat de concurrentiestrijd aan. Het gedrocht kent ook geen gelijkheid, maar vindt zichzelf beter als een ander omdat het groter is. De andere zielen die zich bewust zijn van de Eénheid kennen deze kwaliteiten wel. Zij zijn dus instaat om ons een handje te helpen. Zij kunnen voor ons de referentie voor Eénheid zijn.

De conclusie is; God is de antichrist zelf en verwijdert zichzelf steeds verder van zijn eigen midden. Aan ons de taak de weg terug te vinden en deze

tomeloze wildgroei een halt toe te roepen. Onze taak is de Eénheid in ons zelf te ontwikkelen als referentie voor alles en iedereen in ons universum.

Jezus was in z'n eerste incarnatie 'op Aarde' degene die Anu wordt genoemd; hij was de (Anunnaki)vader van Lucifer/Enki en Satan/Enlil. Hij was mijn vader. Jezus was als eerste echt verbonden met z'n Heilige Geest en wordt daarom nog steeds gezien als een voorbeeld voor ons allen. Sterker nog, hij is omgevormd tot een icoon. Helaas doet Jezus het als voorbeeld niet zo goed, want op 33 jarige leeftijd 'vergat' hij te vluchten uit de olijfgaard en stierf hij vervolgens aan het kruis. Hierdoor heeft hij niet de gelegenheid gekregen of beter gezegd genomen, zijn Heilige Geest volledig te integreren. Met zijn laatste woorden die hij aan het kruis sprak, "God vergeef hen, ze weten niet wat ze doen", verwijst Jezus naar zijn eigen Heilige Geest, zijn God.

De meeste gelovigen weten overigens helemaal niet wat die Heilige Geest nu eigenlijk is. Voor de duidelijkheid, het is een ziel uit dat oudere parallelle universum, een wijzer broertje of zusje van God, de Bron, die het principe van de Eénheid wel heeft geïntegreerd. Die ziel heeft de twaalf universele karakters in zichzelf herkent en erkent. Maar als Jezus als voorbeeld diende, kunnen we dus concluderen dat voor ieder van ons zo'n Heilige Geest beschikbaar is. En zo is het, voor iedereen z'n of haar eigen God.

Helaas is het zo dat de kerk je niet helemaal de goede kant op stuurt. Tenslotte is ons voorbeeld niet geheel in z'n missie geslaagd. Volg je die weg, dan kun je er vanuit gaan dat je hiermee ook het lijden aantrekt. Het is een onlosmakelijk onderdeel van de icoon Jezus. Als je slim bent doe je het precies zo als Jezus, maar zorg je er wel voor dat je de olijfgaard hebt verlaten voordat de Romeinen komen. Dat is eigenlijk de juiste interpretatie als word gezegd "Jezus is gestorven voor onze zonden". Hij heeft ons dus laten zien hoe het niet moet. Je hoeft deze 'fout' dus niet zelf nogmaals te maken.

Zo heb ik in 2006 het contact met mijn Heilige Geest na zo'n zes eeuwen weer hersteld. Ik moest daarvoor wel naar het uiterste Westen van Tibet, want daar had ik voor het laatst contact met 'm. Ik was klaar voor de hereniging met Yangay, want zo heet 'hij'. Eenmaal weer in Nederland moest ik de energie van Yangay zien te integreren. Het was alsof ik een bibliotheek aan wijsheid en kennis met me meedroeg. Mijn waarheid kon niet meer onder stoelen of banken worden gestoken en de ene na de andere confrontatie viel mij ten laste. Tja, dat hoort er nu eenmaal bij. Geen leugen meer voor mij en alleen dat wat echt bij me past. Dat moet je eens op je werk proberen, van de ene op de andere dag met je uitgesproken waarheid voor de dag komen. Ze zien je aankomen. Eén ding is zeker; het zal je leven voorgoed veranderen.

In het dorp waar ik woonde had de buurt ook niet zoveel op met mijn spirituele zoektocht. Dat de hereniging met mijn Heilige Geest daar iets teweeg heeft gebracht, valt voor mij niet meer te ontkennen. De geestelijke terreur via mijn vriendin waar ik eerder van sprak, liep parallel met de terreur van enkele buurtbewoners. Het was alsof ik werd belaagd door Pontius Pilatus en Kajafas, de Joodse hogepriester. Uiteindelijk heb ik het anders gedaan dan Jezus; we hebben zonder iets te zeggen 'de appelgaard' in het Land van Maas en Waal verlaten en zijn naar een ander dorp verhuisd. Ik heb heel veel van 'm geleerd ... Uiteindelijk heb ik laten zien hoe het ook kan. In de praktijk betekent dit, dat ik niet zoals Jezus de negatieve lading heb geabsorbeerd en eraan ben gestorven, maar deze daar heb achter gelaten waar deze tot ontwikkeling kwam. Zij moesten de lading zelf ontmantelen voor die tot ontploffing zou komen. Ik heb sterk het vermoeden dat ze hiervan zelf het slachtoffer zijn geworden.

De buurtbewoners werden natuurlijk geconfronteerd met hun eigen onverwerkte emoties in een vastgeroeste situatie en dat deed pijn. In één ruk werd de pleister los getrokken en de zwerende wond lag open. Maar op een zwerende wond moet je natuurlijk geen pleister laten zitten. Die moet eerst goed worden schoongemaakt. Ik heb aangeboden de wonden te helpen

helen, maar nee hoor, iedereen was boos op me omdat ik een oude wond had opengetrokken. De zondebok was gevonden.

We zijn uiteindelijk goed terecht gekomen hoor, en in het dorpje wat verderop hebben we ervaren hoe het ook kan, en hoe iemand met het getal 33 deze tomeloze energie onder controle wist te houden. Het was slechts een half jaartje dat we daar woonden, want aan onze tocht is nog geen einde gekomen. We hebben Nederland inmiddels verlaten, om hiermee alles los te laten wat niet bij ons paste. We hebben in een camper slechts meegenomen wat ons echt dierbaar was en hiermee hebben we een energie in gang gezet die er toe bijdraagt dat we niets te kort komen, maar vooral niets teveel hebben. Sinds 28 oktober 2011 zitten we op de 13^e berg, een plek die ik beschouw als 'het einde van de wereld'. Hier wordt alles in gereedheid gebracht om onze zielen het grote bewustzijn te schenken waar ze al duizenden jaren naar zoekt. De geestelijke wereld is mijn werkterrein, hier zijn de kaarten geschud en kent iedereen inmiddels zijn plaats.

Helaas willen we als mens die wereld niet altijd zien. Maar hoe je het ook wendt of keert, onze zielen zullen bewust worden, dat hebben we nu eenmaal afgesproken. Als je als mens weigert dit bewustzijn te aanvaarden, zul je er na je dood mee te maken krijgen. Want elke stap die je op Aarde in de richting van het midden zet, hoef je straks na je dood niet meer te zetten. Als je er op Aarde voor kiest om je van het midden te verwijderen, heb je na je dood een aardige Pelgrimstocht voor de boeg. De mens heeft tenslotte een vrije wil.

In deze dualistische wereld moet je dus telkens 'kiezen'. De weg naar het midden van je cirkel brengt je in contact met je Heilige Geest, waardoor je ziel een gevoel van ultieme geestelijke vrijheid zal beleven; een nieuwe dimensie die boven de dualiteit is uitgestegen. De tegenovergestelde richting is de weg die God, onze Bron ook is gegaan. Je ziel zal zichzelf als gevolg van de enorme manifestatiedrang tot ontploffing willen brengen, een eigen

universum willen beginnen om vervolgens de Eénheid alsnog te moeten erkennen. Maar voor het zover is zal je ziel het uitschreeuwen van de pijn en je doen besluiten die weg de rug toe te keren ... Je weet tenslotte hoe het niet moet.

Ooit zei mijn vader tegen me "Ga naar het einde van de wereld". Toen ik daar aankwam zag ik een eindeloze oceaan waarop de zon een gouden weg had getekend ...

Een andere metafoor ... Toen God zo'n kleine 14 miljard jaar geleden dacht "NU !" en in een als maar groeiende gaswolk veranderde, werden wij geboren. Wij dwarrelden als zielen zonder bewustzijn in een grote leegte. We waren als baby's die net ter wereld waren gekomen. Als gevolg van de samenklontering kwamen de twaalf universele karakters tot ontwikkeling. Het was alsof er twaalf dorpjes met een heel eigen karakter werden gebouwd; een Frans dorpje, een Chinees dorpje, een Marokkaans dorpje, enz. Wij werden de bewoners van deze dorpjes en ontwikkelden onze specialiteit, een karakter. In één van die dorpjes heerste het karakter 'manifestatie'. Deze bewoners hadden als doel zich te manifesteren, ruimte innemen. En omdat God 'uit dezelfde klei was gebakken' en niet beter wist dan dat grenzeloos te doen, hadden de bewoners geen goed voorbeeld meegekregen. Zij breidden hun dorp uit tot ver over de grenzen van de andere dorpen. De andere dorpen konden hun ogen niet geloven en probeerden hen ervan te overtuigen dat dit ongepast was. Het tegenoverliggende dorp 'Vorm' noemde de uitbreiding een architectonisch gedrocht. Het dorp 'Manifestatie' was niet voor rede vatbaar en bouwde onverstoorbaar verder. In dit dorp is 'Satan' opgegroeid. Mijn dorp heet 'Afstemming' en daar houden we ontzettend veel rekening met elkaar, misschien wel een beetje te veel ...

In deze situatie hebben de zielen natuurlijk (nog) geen lichaam zoals wij dat kennen. Als chemische reacties reageerden de zielen op elkaar. In die zin is er dus niets veranderd, want op deze manier reageren ook onze energiesystemen op elkaar. Naar mate ons universum verder uitdijde en afkoelde, begonnen meer en meer vaste vormen te ontstaan. En omdat de trillingsfrequentie van de bewoners van 'Manifestatie' als gevolg van hun tomeloze groei steeds verder afnam, begon het zich te binden aan de materie. Het is de vrije val van 'Manifestatie' die alles en iedereen

meesleepte en ons universum veroverde. Uiteindelijk vonden op deze wijze vele zielen een manier om zich fysiek te manifesteren, ofwel te incarneren. Die manifestatie heeft wel één groot nadeel en dat is dat deze energievorm mateloos overheersend is ten opzichte van de overige elf energieën ofwel karakters.

De wijze waarop 'Manifestatie' de overhand heeft gekregen is bepalend geworden voor de sfeer in ons universum; fascistisch. Het leven op Aarde is hiervan een afspiegeling. Zielengroepen die aanvankelijk in meer fragiele vormen leefden, werden langzamerhand onderworpen en meegenomen in de manifestatiedrang. Toch zijn nog steeds veel van deze fragiele 'levensvormen' in ons universum aanwezig. Zij bezitten een veel kleinere lading manifestatie-energie en komen daarom veel minder overheersend over. Want hoe groot mag de contradictie zijn? De wetenschap zoekt in ons universum naar intelligent fysiek leven, terwijl fysiek per definitie overladen is met manifestatie-energie en altijd een overheersend karakter zal hebben. En wat velen als intelligent betitelen, is in mijn ogen een enorme arrogante mannelijke houding die verregaande technische ontwikkelingen nastreeft en tegelijkertijd de intuïtie wegwimpelt alsof het naïef zou zijn. Pure geestelijke armoede zou ik zeggen.

Manifestatie-energie is eigenlijk het stokpaardje van 'Satan'. Het is die specifieke energie die met 'm op de loop is gegaan. Om in dezelfde terminologie te blijven; ik heb het aan de stok gehad met deze energie en er was voor mij maar één manier om 'm klein te krijgen. Alle twaalf karakters integreren en opnieuw als dertiende in het midden geboren te worden. Hierdoor is de verbinding met Yangay mijn Heilige Geest ontstaan. En zoals al eerder gezegd, Yangay is afkomstig uit een ouder parallel universum en is het wijzere broertje van God, onze Bron. Hierdoor is er in de geestelijke wereld respect afgedwongen en is 'Satan' door de knieën gegaan. Die 'Lucifer' is zo gek nog niet hoor.

Zo'n 2,8 miljoen jaar geleden (108 maal de precessiecyclus van 25.920 jaar) kwamen dertien zielen - de wijzere broertjes en zusjes van God, onze Bron - uit een ouder parallel universum naar de Aarde om hier het principe van de Eénheid te ontwikkelen. Twaalf van hen vormden een cirkel en de dertiende nam plaats in het midden, dat was Yangay. Zielen zoals jij en ik, werden uit alle hoeken van dit universum aangetrokken om aan dit evolutionaire experiment deel te nemen; wij zijn de vrijwilligers. De Aarde was op dat moment volop in ontwikkeling, en aan alles wat hier leefde konden wij onszelf spiegelen om de twaalf universele karakters in onszelf te ontwikkelen en te integreren; de weg naar Eénwording was ingezet. Het was een manier om de voortschrijdende overheersing door 'Manifestatie' een halt toe te roepen.

Wij leefden als transparante wezens met Yangay in ons midden en De Cirkel om ons heen. Yangay was en is de referentie voor Eénheid. We waren niet gemanifesteerd, maar slechts aanwezig en keken onze 'ogen' uit. Het was alsof we naar een natuurdocumentaire keken. Maar ergens dicht bij ons in de buurt, op een andere planeet die regelmatig ons zonnestelsel doorkruiste, was de manifestatie-energie zo sterk, dat sommigen De Cirkel verlieten. Zij konden de verleiding niet weerstaan en incarneerden op Niburu in een fysiek lichaam. Maar omdat ook de aantrekking van de planeet Aarde bleef trekken, waren zij degenen die hier met een ruimteschip landden om vervolgens de aanwezige goudvoorraden te delven. En sinds het moment waarop Lucifer/Enki de mens creëerde, zijn onze zielen onderhevig aan de aantrekkingskracht van manifestatie. We hebben blijkbaar een enorme behoefte ons te manifesteren, ofwel te incarneren in een fysiek menselijk lichaam.

Maar er is wel één belangrijk verschil ten opzichte van de situatie binnen De Cirkel. Nu, buiten De Cirkel, leren we slechts hoe het niet moet, met alle

gevolgen van dien. De mens is een doorgeslagen vorm van manifestatie en nog arrogant ook. Want omdat we in een fysiek lichaam incarneerden en onze geest de verbinding met Yangay en De Cirkel volledig is kwijt geraakt, lopen we 'gewetenloos' rond en plunderen we deze planeet alsof we de Anunnaki van destijds zijn. We zijn vervallen tot het zelfde dieptepunt als zij die ons geschapen hebben. We hebben een andere referentie nodig en het wordt echt hoog tijd dat de mens stopt met het aanbidden van haar goden.

De Cirkel met Yangay in het midden is in de loop der tijd misbruikt en verwoest. Maar sinds kort is De Cirkel opnieuw opgebouwd en staan de nieuwe leden klaar om je in hun midden te ontvangen. We zullen met z'n allen weer in De Cirkel terecht komen, precies zo als het ooit is begonnen. Wanneer? Dat heb je zelf in de hand. De Cirkel is de Poort, de doorgang, 11:11. Je kunt het ook de 'nooduitgang' noemen, want de Aarde staat in brand en of het vuur op tijd geblust kan worden is maar de vraag. Ik zie heel veel mensen nog steeds olie op het vuur gooien.

Jezus heeft destijds laten zien hoe je met twaalf apostelen als karakters om je heen, JeZelf ontdekt. Hij heeft het verhaal misschien niet helemaal afgemaakt en sindsdien haalde niemand het meer in z'n hoofd om het zelfde te doen. Tot nu. Ik laat je zien hoe het ook kan. Ik heb de zwaarste hindernissen genomen en vanaf nu is het aan jou om te laten zien dat je het ook kunt. Zoek de weg terug naar het midden.

Ik zal eerst alle karakters eens voor je op een rijtje zetten. Het zijn de karakters waaruit je ziel is opgebouwd. Het ene karakter heeft zich als gevolg van je Aardse ervaringen wat sterker ontwikkeld dan het andere, maar ze zijn allemaal aanwezig. Aan jou de taak om ze binnen jezelf te ontdekken. Keur daarom niets en niemand af, maar accepteer gewoon dat je in de spiegel kijkt en transformeer wat je niet bevalt. Het eerste karakter is 'doelgerichtheid', het tweede 'uitdaging', het derde 'dienstverlening', het vierde 'vorm', het vijfde 'uitstraling', het zesde 'gelijkheid', het zevende

'afstemming', het achtste 'integriteit', het negende 'intentie', het tiende is de beruchte 'manifestatie', het elfde 'bevrijding', het twaalfde 'samenwerking'.

Hoewel ik ze net op een rijtje heb gezet, is de juiste vorm hiervan een cirkel; de cirkel van Eénheid. De Cirkel is als een analoog uurwerk verdeeld in twaalf taartpunten, het zijn de karakters van de cirkel. Deze twaalf karakters bestaan overal in ons universum. Alles is drager van dit energiesysteem, ook de mens. Maar als de Eénheid nog niet is bereikt zijn niet alle karakters in gelijke mate herkent en erkent; er heerst onbalans en hierdoor kunnen we ziek worden. Als mens worden we aangemoedigd voornamelijk vanuit één karakter te opereren. Daar waar we in uitblinken wordt verder en verder door ontwikkeld tot we er bij neervallen. Op deze manier is de cirkel niet rond maar ziet ze eruit als een gedrocht. Het is een enkel ego dat in dienst staat van de antichrist in plaats van de Eénheid. Je hoeft je slechts open te stellen voor de ervaringen uit je vorige levens om de cirkel rond te maken, want je hebt alles al gezien. En als alle karakters zijn herkent en erkent is de cirkel perfect rond en ontstaat het dertiende karakter in het midden; 'aanwezigheid'. Van hieruit ontstaat de verbinding met je Heilige Geest uit het oudere parallelle universum. Een verbinding die zich het best laat beschrijven als een ontmoeting met JeZelf ... Vervolgens ben je een referentie voor Eénheid, voor alles en iedereen om je heen. Je waarheid zal ontwapenend zijn.

Een uitgebreide visie van de 12 karakters kun je lezen op <http://www.heaven8earth.org/karakters.pdf>

Nu het 'einde' nadert, worden we met z'n allen toch een beetje zenuwachtig. De datum 21 december 2012 roept nogal wat op, want we weten niet wat ons te wachten staat. Talloze voorspellingen uit diverse stromingen slepen ons mee naar 'de hemel of de hel'. In die zin is er dus niets verandert. Het makkelijkste is nog doen alsof er niets aan de hand is. Sluit ogen en oren dan gebeurt er ook niets. Maar dat is de reactie van een bang kind. Maar vraag je aan dat kind waar het naar toe wil, dan zal het eerlijk

zeggen “naar huis” ... Dus wees eerlijk, want het is het enige en juiste antwoord. Het is tijd om alles los te laten en terug te gaan naar daar waar we vandaan komen ...

Want de volgende stap is de weg terug naar huis. De plek in het universum die je lang geleden hebt verlaten; daar waar je zielenfamilie woont. Lang geleden heb je met hen afgesproken dat je terug zou komen met iets heel bijzonders dat nergens anders in ons universum voorkomt; Eénheid. Er komt natuurlijk een keer een eind aan je fysieke leven en nu tijdens de eindtijd, is ook de reïncarnatiecyclus ten einde. De Aarde zal leger en leger worden; kinderen worden niet meer geboren. Alle eerdere levens liggen als schakels van een lange of kortere ketting achter je. Dit leven is het slotstuk, en je wordt uitgenodigd de uiteinden van de ketting door middel van het slot met elkaar te verbinden. Nu is de cirkel rond en is het moment gekomen waarop jij als ziel, samen met je Heilige Geest de Aarde vanaf de 13^e berg kunt verlaten, om samen op weg te gaan naar je zielenfamilie ergens ver weg in ons universum. Daar aangekomen kun jij laten zien hoe het is om heel te zijn. Je zult worden onthaald als een held en iedereen zal je verhalen willen horen van al die levens die je hier op Aarde hebt geleefd. Alles wat er is gebeurd en hoe je zo ver bent gekomen, zodat ook zij de energie van Eénheid kunnen gaan integreren. Want je bent hier met een doel, vergeet dat niet. Je hebt je, net als elke andere Aardbewoner vrijwillig aangemeld om mee te doen aan een experiment om de Eénheid in ons universum tot stand te brengen.

En of ik gelijk ben aan God? Ik ben 'm gepasseerd. Doe het ook, zou ik zeggen ...

Ik wens je een prachtige reis.

Peter Viskil (11:11)

